6 bài văn mẫu Kể về một lần em mắc khuyết điểm khiến thầy cô giáo buồn hay nhất

Đề bài: Kể về một lần em mắc khuyết điểm khiến thầy cô giáo buồn

Bài văn mẫu 1

Trong cuộc đời mỗi chúng ta ai cũng từng mắc những sai lầm, khuyết điểm, những sai lầm đó giúp chúng ta nhận ra điểm yếu của bản thân để sửa chữa và trưởng thành hơn. Tôi cũng từng mắc rất nhiều lỗi lầm, nhưng lần khiến tôi chẳng thể nào quên đó là lần mắc lỗi với cô giáo chủ nhiệm – cô Thu.

Tôi còn nhớ ấy là khi tôi học lớp 5, trong lớp tôi là đứa học giỏi, lại năng nổ trong mọi hoạt động của trường lớp nên rất được thầy cô và bạn bè yêu quý. Học lớp 5, kì thi mà chúng tôi quan tâm nhiều nhất chính là kì thi học sinh giỏi. Tôi được cô Thu chọn mặt gửi vàng giao nhiệm vụ đi thi học sinh giỏi. Khỏi phải nói tôi đã hãnh diện và tự hào biết nhường nào. Và tôi cũng biết rằng, ngoài tôi chẳng có ai đủ năng lực để dự kì thi này. Lúc ấy tôi quả là một con bé tự mãn, luôn nghĩ mình giỏi giang và coi thường những bạn xung quanh. Cô Thu nhiệt tình ôn luyện cho tôi, tôi cũng cố gắng hết sức ôn thi theo sự chỉ dẫn của cô.

Hai ngày trước khi thi tôi tự cho phép bản thân nghỉ ngơi để đến ngày thi có một tinh thần thoải mái nhất. Tôi vô cùng tự tin vào những gì mình đã học. Ngày thi đến ai cũng hoan hỉ chúc tôi thành công, đạt được giải cao. Tôi hoàn thành xuất sắc bài thi môn Văn, nhưng đến môn Toán lại là một sự thất bại thảm hại. Bài toán cao điểm nhất tôi không làm được, vì tôi đã tự ý bỏ qua phần đó, vì cho rằng nó quá đơn giản để đưa vào kì thi học sinh giỏi. Tôi mất tinh thần ngay từ lúc ấy, bỗng mọi kiến thức trong đầu tôi bay biến hết cả, tôi không thể nhớ được gì nữa. Dù cố gắng hết sức tôi cũng không thể lấy lại được sự bình tĩnh. Và lúc ấy tôi biết rằng mình sẽ không nhận được bất kì giải gì ở cuộc thi này. Mọi mong muốn, kì vọng của mọi người hay chính bản thân tôi đều tan thành mây khói.

Tôi bước ra khỏi phòng thi với khuôn mặt ủ rũ, tôi chẳng muốn gặp ai, chỉ muốn trốn tránh tất cả nhất là cô Thu người đã tận tình chỉ bảo tôi. Tôi vẫn còn nhớ như in lời cô dặn: "Dù bất cứ dạng bài nào, dù khó hay dễ con cũng phải ôn thật kĩ, đừng chủ quan bỏ qua bài nào con nhé", cô nhắc đi nhắc lại điều ấy không biết bao nhiều lần. Ấy vậy mà, chỉ vì tính chủ quan, chỉ vì sự kiêu căng, tự nghĩ bản thân mình giỏi giang đã khiến mọi hi vọng của cô tan vỡ. Tôi biết phải đối diện với cô ra sao, nói với cô thế nào về kết quả thi đáng thất vọng lần này.

Những ngày sau đó tôi luôn tìm cách tránh mặt cô, tôi sợ phải đối diện, phải giải thích với cô, tôi sợ nhìn ánh mắt buồn rầu của cô. Nhưng không thể tránh mãi, hôm ấy, khi tan học cô đã gọi tôi lại ở lại lớp. Đó là buổi nói chuyện mà mãi về sau này tôi không bao giờ quên những lời cô nói, những lời cô dạy bảo:

- Hôm qua, cô đã nhận được kết quả thi học sinh giỏi, môn văn con làm rất tốt được 9 điểm, nhưng môn Toán lại tệ quá. Cô biết kì thi lần này của con không tốt ngay từ khi con ra khỏi phòng thi. Nhưng con có thể cho cô biết vì sao, môn Toán lại tệ vậy không? Cô biết sức học của con thế nào, cô tin con có thể làm tốt. Vậy mà…

- Con thưa cô, con chủ quan đã không ôn một phần cô ạ… Con … con… thực sự xin lỗi cô. Con rất giận bản thân mình. Giận vì bản thân chủ quan, đã làm cô và mọi người thất vọng,…

Tôi nức nở, xin lỗi cô, nói được những điều đó lòng tôi cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Nghe những lời tôi nói, cô nhẹ nhàng vỗ vai, ôm tôi vào lòng mà nói:

- Con gái bé bỏng của cô hãy nín đi. Mỗi chúng ta ai cũng từng sai lầm, ai cũng từng vấp ngã. Điều quan trọng nhất là bản thân tự nhận thấy lỗi lầm và sửa đổi nó. Cô hi vọng đây sẽ là bài học khiến con nhớ mãi, để sau này dù bất cứ việc gì, dù lớn hay nhỏ cũng cần phải cẩn trọng, tỉ mỉ, đừng chủ quan lơ đãng. Vì chỉ cần một phút chủ quan, hậu quả con sẽ chẳng thể nào ngờ tới.

Tôi chăm chú lắng nghe như nuốt từng lời cô nói. Đó là lần đầu tiên tôi hiểu ra rằng chỉ vì một phút sơ suất, chủ quan của bản thân lại làm ảnh hưởng đến nhiều

người như vậy. Sự việc đã xảy ra từ lâu nhưng nó sẽ là bài học để đời cho tôi: trong bất cứ việc gì cũng không được chủ quan, phải cẩn trọng, tỉ mỉ, nỗ lực, cố gắng không ngừng.

Bài văn mẫu 2

Trong cuộc đời mỗi con người, ai cũng có lần mắc khuyết điểm. Nhưng có những khuyết điểm khiến ta luôn ray rứt mãi. Đó là trường hợp của tôi. Đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in chuyện của ngày hôm ấy. Tôi ân hận đã khiến cô buồn phiền vì lỗi lầm của mình nhưng tôi tin rằng Cô sẵn sàng cảm thông và tha thứ cho tôi.

Tôi vốn là một học sinh giỏi Toán của lớp. Bài kiểm tra nào tôi cũng đạt điểm chín, điểm mười. Mỗi lần, cô gọi điểm, tôi luôn tự hào và trả lời rất rành rọt trước sự thán phục của bạn bè trong lớp. Một hôm, trong giờ ôn tập, tôi chủ quan không xem lại bài cũ. Theo thường lệ, cô sẽ gọi các bạn lên bảng làm để lấy điểm. Tôi khăng khăng nghĩ rằng cô sẽ không gọi đến tôi đâu, bởi tôi đã có điểm kiểm tra miệng rồi. Vì vậy, tôi ung dung ngắm trời qua khung cửa sổ và thả hồn tưởng tượng đến trận kéo co mà đội lớp tôi và lớp bảy năm sẽ diễn ra chiều nay. Nhưng chuyện bất ngờ đã xảy ra, một tin "chấn động" làm lớp tôi nhốn háo cả lên. Cô giáo yêu cầu chúng tôi lấy giấy ra làm bài kiểm tra. Biết làm sao bây giờ? Tôi vẫn chưa ôn bài cũ. Mỗi khi làm bài, cô thường báo trước để chúng tôi chuẩn bị mà. Còn hôm nay sao lại thế này? Tôi ngơ ngác nhìn quanh một lượt và chợt bừng tỉnh khi nhỏ Hoa ngồi cạnh huých tay vào sườn nhắc tôi chép đề và lo làm bài. Tôi loay hoay mãi cứ viết rồi lại xóa. Nhìn quanh tôi thấy các bạn chăm chú làm bài. Về phía tôi, đầu óc tôi quay cuồng như muốn vỡ tung, tôi hoàn toàn mất bình tĩnh và không thể suy nghĩ được cách làm bài. Thời gian đã hết, tôi nộp bài mà lòng cứ thấp thỏm, không yên. Tôi nghĩ đến lúc phát bài ra, bài tôi bị điểm kém tôi sẽ ra sao đây? Tôi sẽ mất mặt trước lớp, lại bị cô giáo khiển trách, chưa nói đến việc thế nào bố mẹ cũng la rầy. Bố mẹ sẽ đốt sạch sành sanh kho tàng truyện tranh của tôi cho mà xem. Tôi phải làm gì đây? Tôi phải làm gì đây? Các câu hỏi dồn dập ấy đạt ra khiến tôi càng lo lắng hơn.

Rồi thời khắc định mệnh đã đến. Như mọi lần, tôi nhận bài từ tay cô để phát cho các bạn. Liếc qua bài mình, con số ba khiến tim tôi thắc lại. Tôi đã cố không để ai nhìn thấy và cố giữ nét mặt thản nhiên. Vẻ mặt ấy che giấu biết bao sóng gió đang quay cuồng, đang nổi lên trong lòng. Thật là chuyện chưa từng có. Tôi biết ăn nói làm sao với cô, với bố mẹ, với bạn bè bây giờ? Tôi lo nghĩ và bất chợt nảy ra một ý... Cô giáo bắt đầu gọi điểm vào sổ. Đến tên tôi, tôi bình tĩnh xướng to "Tám ạ!". Cô giáo dường như không phát hiện. Tôi thở phào nhẹ nhõm và tự nhủ: "Chắc cô không để ý đâu ví có gần chục bài bị điểm kém cơ mà!". Để xóa sạch mọi dấu vết, tối hôm ấy tôi làm lại bài khác rồi lấy bút đỏ ghi điểm "tám" theo nét chữ của cô. Ngày qua ngày, cứ nghĩ đến lúc cô giáo đòi xem lại bài, tôi lạnh cả người. Trời hỡi, đúng như lời "tiên tri", trời xui đất khiến làm sao ấy, cô thật sự muốn xem lại bài chúng tôi vì điểm tám không khớp với con số cô tổng kết trước khi trả bài. Cả người tôi lạnh run, mặt tôi tái mét. Tôi chỉ muốn trốn ra khỏi lớp mà thôi. Và tôi càng hốt hoảng hơn khi nghe cô gọi tên tôi. Cô đã phát hiện ra tôi sửa điểm. Cô gọi tôi lên và đưa giấy mời phụ huynh ngay. Cả lớp tôi như bị bao trùm bởi cái không khí nặng nề, khô khốc ấy. Cô chẳng nói lời nào với tôi khiến tôi càng sợ và càng bối rối hơn. Tôi không còn tâm trạng để học các môn khác. Tôi cảm thấy "ghét" cô biết bao! Tôi mới vi phạm lần đầu đầu thôi mà sao cô không tha thứ cho tôi. Tôi sẽ ghi nhớ điều này và chỉ muốn trả thù cô. Sự việc tiếp theo đó thì ba mẹ tôi đã phạt tôi suốt mấy tuần lễ không cho xem truyện, bắt tôi làm bài tập Toán miệt mài. Tôi lại càng "ghét" cô hơn... Và thế là một ngày nọ, khi hết giờ đến giờ ra chơi, các bạn chạy lên bàn hỏi bài cô, tôi đã nhanh tay giấu đi quyển số chủ nhiệm và một quyển sổ tay của cô. Tôi chỉ nghĩ làm cô tức và lo lắng... Tôi thấy cô quay lại lớp tìm và thông báo cho cả lớp. Nhưng không một ai biết... Cô không hề mảy may nghi ngờ đến những cô cậu học trò bé bỏng của cô. Đúng như tôi dự đoán, cô phải nộp sổ chủ nhiệm cho nhà trường. Cô làm mất sổ nên bị nhà trường khiển trách. Trên môi cô không nở được nụ cười nào, trông cô buồn rười rượi. Cô phải mất thời gian làm lại quyển số ấy. Điều ấy làm tôi thấy hả dạ.

Một hôm, tôi tình cờ giở quyển sổ tay của cô ra xem. Từng trang, từng trang là những ghi nhận về công việc, có cả những trang cô kỉ niệm của lớp. Cô ghi lại tên

các bạn bị ốm, nhận xét bạn này cần giúp đỡ về môn nào, bạn nào tiến bộ... Tôi cảm thấy bất ngờ quá. Thì ra cô đã rất chăm chút, yêu thương chúng tôi. Tôi lật đến trang gần cuối, cô viết về bài kiểm tra Toán gần đây của lớp. Tôi hết sức ngạc nhiên khi có một đoạn nhỏ cô viết về tôi: "Không hiểu sao con bé Trinh làm bài tệ quá nhỉ? Hay nó gặp chuyện gì không vui? Mình phải tìm hiểu nguyên nhân xem có giúp em ấy được gì không? Thường trò này rất chăm ngoan, luôn giúp đỡ bạn bè và lễ phép..." Đọc những dòng tâm tình của cô, tôi thấy khóe mắt mình cay cay, lòng tôi như thắt lại. Giờ đây tôi mới biết cô luôn xem tôi là đứa trò ngoan, luôn lễ phép và tôn trọng cô. Cô luôn nghĩ vì lí do nào đó khiến tôi khiến tôi không làm bài được chứ có nghĩ vì tôi lười học bài đâu. Cô cho tôi điểm ba cũng đáng thôi. Điểm ba ấy khiến tôi khiến tôi phải nhắc nhở mình... Tôi biết làm gì để chuộc lỗi ngoài việc đem trả sổ cho cô và xin lỗi cô. Mong sao cô có thể tha thứ cho tôi. Nghĩ vậy, sáng hôm sau, tôi định đem sổ vào trả cô thì hay tin cô phải về quê gấp vì mẹ cô đang bệnh nặng không có người chăm sóc. Cô đã nộp đơn xin nghỉ việc một thời gian... Cái tin ấy làm tôi sửng sốt. Hai quyển sổ vẫn còn nguyên trong cặp của tôi. Tôi không biết làm thế nào để liên lạc với cô đây? Mọi thứ giờ đã quá muộn. Giá như lúc ấy tôi không sửa điểm thì có lẽ tôi sẽ không gây nên bao lỗi lầm, bao buồn phiền cho cô đâu. Và tôi cũng không phải ray rứt như bây giờ. Tôi chẳng biết làm gì hơn, chỉ biết dày vò chính bản thân. Bao cảm xúc đè nén trong tôi làm tôi muốn vỡ tung. Tại sao ngày ấy tôi lại có những suy nghĩ sai lầm và ngốc nghếch đến thế để rồi bây giờ ân hận mãi. Tôi không còn gặp cô nữa và chẳng biết làm sao để xin lỗi cô. Tôi chỉ còn biết gìn giữ quyển sổ của cô và mong một ngày gần đây tôi sẽ gặp lại cô, sẽ trả sổ cho cô và kèm lời xin lỗi chân thành của tôi. Cô ơi...

Thời gian không dừng lại. Giờ đây tôi đã xa cô. Chiếc ghế cô ngồi giờ đã có người thầy khác. Tôi dẫu biết người thầy ấy cũng sẽ yêu thương, lo lắng cho chúng tôi nhưng tôi chỉ mong tìm lại bóng dáng của cô ngày nào. Tôi mong có thể gặp lại cô để xin lỗi, để nhận được sự tha thứ, bao dung của cô. Cô ơi, con thật lòng xin lỗi cô...

Bài văn mẫu 3

Trong cuộc sống, mỗi chúng ta không ít lần mắc lỗi nhưng có những lỗi lầm đã gây ra không bao giờ chúng ta quên được. Bây giờ, cứ mỗi lần nhớ đến cô giáo dạy văn năm lớp bảy, tôi lại thấy trong lòng mình ray rứt vì đã vô lễ với cô.

Tôi vốn là một đứa trẻ bất hạnh nhất trên đời – tôi luôn nghĩ về bản thân mình như vậy. Mẹ tôi sinh ra tôi nhưng tôi không có bố. Từ bé tôi đã luôn bị mọi người xung quanh khinh miệt, giễu cợt là “đồ con hoang”. Nhiều bà mẹ không cho con họ chơi với tôi. Tôi sống thui thủi như thế với mẹ trong căn nhà nhỏ tồi tàn cuối xóm. Từ bé, tôi không thấy ai tốt bụng và thương tôi ngoài mẹ tôi. Hai mẹ con tôi sống trơ trọi không họ hàng trong sự khinh miệt của mọi người xung quanh. Trong mắt tôi, loài người thật xấu xa và độc ác – trừ người mẹ hiền lành mà tôi hết lòng thương yêu và kính trọng. Đến tuổi đi học, tôi không chơi với bạn nào trong lớp, luôn lãnh đạm, thờ ơ với mọi người xung quanh.

Năm ấy, tôi học lớp bảy. Trong giờ văn, hôm nay lớp học văn nghị luận chứng minh. Cô giáo giảng đề “Lá lành đùm lá rách”. Cô đã dùng nhiều lập luận và dẫn chứng gần gũi, cụ thể, thiết thực để cho chúng tôi thấy đấy là lòng nhân ái của người Việt Nam ta. Giảng xong, cô cho lớp viết bài, tiết sau cô sẽ sửa. Tiết học sau, cô gọi một số bạn nộp bài cho cô sửa – trong đó có tôi. Cô gọi tôi lên và hỏi: "Toàn, tại sao em lại không làm bài mà để giấy trắng? Em không hiểu bài à? Không hiểu chỗ nào cô sẽ giảng lại cho?"

Phản ứng của tôi bất ngờ đến mức làm cả lớp sững sờ nhìn tôi. Tôi gân cổ lên trả lời cô: "Em không làm vì em không thèm làm chứ không phải không hiểu. Toàn là nói dối, bịa đặt, trên đời này làm gì có lòng nhân ái, người yêu thương người. Tại sao em lại chứng minh điều dối trá như thế là đúng cơ chứ?" Tôi nói mà không biết mình đang nói gì. Có lẽ đó là những điều uất ức dồn nén từ lâu hôm nay bộc phát. Cả lớp đổ dồn những cặp mắt ngỡ ngàng về phía tôi. Còn cô giáo thì mặt tái xanh, tôi thấy cô giận đến run người. Cô không nói lời nào mà bước nhanh ra khỏi lớp. Tôi biết cô rất giận. Cô sợ không kìm chế được cảm xúc nên bước ra ngoài chăng? Tôi thoáng ân hận vì quá lời với cô nhưng tôi không thấy mình sai. Lớp trưởng đến

bên tôi nhẹ nhàng: "Tại sao cậu vô lễ như thế? Đi theo xin lỗi cô đi!" Tôi giận dữ: "Tớ không nói sai. Tớ không có lỗi!".

Sau sự việc trên, tôi đinh ninh mình sẽ bị đuổi học hoặc chí ít là mời phụ huynh. Tôi chỉ lo mẹ sẽ buồn. Cuối giờ, cô gọi tôi lên gặp riêng cô. Tôi biết mình sẽ bị khiển trách rất nặng. Tôi bước vào phòng giáo viên, cô ngồi đó vẻ mặt buồn rười rượi. Trên đôi mắt đen lay láy của cô còn ngân ngấn nước. Tôi đoán cô vừa khóc và thấy ngạc nhiên. Tôi càng ngạc nhiên hơn khi cô không trách mắng tôi mà nhẹ nhàng phân tích cho tôi thấy rằng tôi nghĩ như thế là lệch lạc. Các bạn đã luôn gần gũi và giúp đỡ tôi, cô đã luôn quan tâm và yêu thương tôi,... Tôi vô cùng ân hận. Tôi lí nhí xin lỗi cô. Cô dịu dàng xoa vào đầu tôi và bảo: "Em hiểu được như thế là tốt và đừng nên mất niềm tin vào tình người như thế! Cô không giận em đâu". Dù cô nói vậy nhưng tôi vẫn thấy mình thật có lỗi khi vô lễ với cô.

Tôi thật biết ơn cô vì đã dạy tôi bài học về tấm lòng độ lượng và giúp tôi lấy lại niềm tin về tình người.

Bài văn mẫu 4

Câu chuyện đáng buồn ấy xảy ra từ năm học trước, vậy mà mỗi lần nhớ lại, em cảm thấy như vừa mới đây thôi. Giờ kiểm tra Toán hôm đó, em sẽ nhớ suốt đời. Đầu đuôi câu chuyện là thế này:

Thầy giáo dạy Toán lớp 7A là thầy Thảo. Em rất thích môn Toán một phần cũng vì thầy dạy vừa dễ hiểu, vừa hấp dẫn. Từ đầu năm đến giữa học kì I, em liên tục được điểm 9, điểm 10. Bố em cũng là giáo viên dạy Toán trong trường, thường hãnh diện về cậu con trai cưng của mình.

Bất ngờ, thầy Thảo bị ốm phải nằm bệnh viện và bất ngờ hơn nữa người được Ban Giám hiệu phân công dạy thay lại chính là… bố em. Mọi rắc rối bắt đầu từ đấy.

Mặc dù bố là giáo viên dạy giỏi nhưng học bố, em thấy thế nào ấy. Cứ đến giờ Toán là em ngượng nghịu, mất tự nhiên hẳn. Hồi thầy Thảo còn dạy, em hay xung phong lên bảng giải bài tập và lần nào cũng được thầy khen. Bây giờ khác hẳn, bố

giảng bài, em chăm chú nghe nhưng im lặng, chẳng tỏ thái độ gì. Hình như hiểu tâm trạng của em nên bố không vui.

Em còn nhớ là trước hôm kiểm tra môn Toán giữa học kì I, em có trong tay cuốn Tuyển tập truyện ngắn hay 2004 mà anh Đức con bác Hải mang đến cho mượn với lời khen nức nở rằng không thể cố cuốn sách nào hấp dẫn hơn. Thế là em lén đọc mê mải cho đến khuya, bất chấp lời nhắc nhở ôn bài của bố. Kết quả là sáng hôm sau, khi làm bài, em không thể nào tập trung tư tưởng, lúng túng mất một lúc khá lâu. Cuối cùng, em đã tính sai đáp số.

Suốt mấy ngày, em hồi hộp và lo sợ. Em không chi lo bị điểm kém mà còn lo cho uy tín của bố nữa. Bố sẽ ăn nói làm sao với học trò và đồng nghiệp khi con trai mình làm bài không tốt. Hôm trả bài, cầm trên tay bài kiểm tra bị điểm 3 to tướng, quả thật là em choáng váng. Em vừa xấu hổ, tủi thân lại vừa giận bố. Bố có thể sửa điểm được mà sao bố nỡ thẳng tay như vậy? Đã thế, sau bữa cơm chiều, trước mặt cả nhà, bố buồn bã bảo rằng vì em chủ quan, bướng bỉnh không nghe lời nên mới ra nông nỗi.

Ngẫm nghĩ, em thấy bố nói rất đúng. Em chỉ có thể tự trách mình mà thôi. Điểm 3 đầu tiên và duy nhất ấy như một tời cảnh cáo nghiêm khắc đối với em: Không được kiêu căng, tự mãn trong học tập và phải nghiêm túc, cẩn thận trong mọi công việc, dù là việc nhỏ.

Sau đó, em nhanh chóng xoá đi mặc cảm, lại say mê môn Toán và cũng mê “thầy giáo bố” chẳng khác gì thầy Thảo trước đây. Cuối năm lớp 7, em vẫn đạt danh hiệu Học sinh xuất sắc. Hôm lĩnh phần thưởng và giấy khen, em trịnh trọng đưa cho bố bằng cả hai tay. Bố khen em cố gắng như vậy là tốt, xứng đáng là con trai của bố. Em xúc động không nói nên lời.

Chuyện ấy giờ đã thành kỉ niệm, dẫu là kỉ niệm buồn nhưng ý nghĩa của nó thì vô cùng thấm thía, bền lâu. Nó không chỉ là bài học sâu sắc cho em trong quãng đời học sinh mà sẽ là bài học bổ ích suốt cuộc đời.

Bài văn mẫu 5

Sáng thứ sáu, cô giáo dạy Hóa học dặn dò các học sinh ôn bài để thứ hai làm kiểm tra. Chiều thứ bảy, em đã xin ba mẹ cho đi đá banh với bè bạn, sáng chủ nhật mệt mỏi, em nằm coi phim và nghĩ bụng: tối chủ nhật sẽ ôn bài kĩ lại...

Nhưng tối hôm ấy, Nam, bạn em đến rủ đi ăn chè... em và Nam xách xe dạo phố, về nhà lúc 8 giờ, mới ngồi vào ôn bài...

Sáng thứ hai, buổi kiểm tra đến. Trong 3 câu hỏi và 1 bài toán về thí nghiệm, em chỉ trả lời được qua loa 2 câu. Lúng túng, hỏi Nam, Nam lắc đầu... em nhìn vở hóa học và nháy mắt... ra hiệu bảo Nam đưa cho em...

Chờ cô giáo đi về cuối lớp, em mở vở ra, chép vội vàng. Bất thình linh cô đi lên, em đẩy vội cuốn tập về Nam.

Cô giáo lại đi xuống cuối lớp, Nam hỏi em, em thầm đọc cho Nam chép, hai đứa thì thào... cho đến khi cô nhắc, mới ngồi yên.

Giờ phát bài, cô giáo đọc điểm cả lớp. Không có tên em và Nam. Khi Nam lúng túng đứng lên hỏi, cô bảo:

- Hai em lên đây, cô muốn hỏi điều này!

Trước mắt chúng em, hai bài kiểm tra hiện ra khung điểm với những dấu hỏi đỏ chói của cô thay cho điểm làm bài. Cô nhìn chúng em, nghiêm nghị nói:

- Bài này ai chép của ai? Sao lại sai giống nhau thế hả các em?

Em và Nam... đỏ bừng mặt, nhìn nhau ấp úng!

Cô chờ một lúc lâu, không ai trả lời. Cô quyết định:

- Nếu chúng em làm bài chung, cô sẽ cho chung là 4 điểm, chia ra cho hai em, mỗi em hai điểm nhé? Điều quan trọng là chúng em phải thành thật, để còn có cơ

hội sửa chữa. Chúng em đi học, để hiểu biết, chứ không phải đi học, để dối trá thế này!

Reng...Reng... tiếng chuông ra chơi... giải thoát cho hai chúng em khỏi những đôi mắt của bè bạn.... chúng nó ùa ra, đứa đi mua kem, đứa chạy đuổi nhau trên hành lang.

Em lí nhí:

- Thưa cô, em đọc cho bạn ấy... câu ba ạ. Em xin lỗi cô!

Nam lại nói "Thưa cô, vì hôm qua em đến rủ bạn Hùng đi chơi tối quá... nên... chúng em không kịp học bài ạ."

Cô giáo im lặng một lát rồi bảo:

Hai em biết nhận lỗi là tốt, nhưng quan trọng là phải biết sửa lỗi. Hai em hãy về học lại những bài hóa học vừa qua, cô sẽ cho kiểm tra lại khi cô sắp xếp được thời gian!

Chúng em chẳng mong gì hơn thế. Lí nhí cảm ơn cô, chúng em ra về.

Từ biệt cô, chúng em ra về, lòng vừa hối hận, vừa cảm động trước tấm lòng khoan dung của cô. Chúng em rủ nhau sẽ cố gắng học bài kĩ.

Chúng em sẽ học thuộc, không chỉ là bài hóa học này, mà là những bài học của các môn học khác nữa, để sứng đáng là một học sinh ngoan, đền đáp tấm lòng và công lao của cô giáo em.

Bài văn mẫu 6

Mỗi con người là một tổng hòa của tốt xấu, đúng sai, không có ai là thuần nhất. Những con người ưu tú nhất cũng từng mắc sai lầm trong cuộc đời, và tôi cũng vậy, trong cuộc đời học sinh tôi đã nhiều lần mắc lỗi với thầy cô giáo. Nhưng lần mắc lỗi với cô Thu khiến tôi không bao giờ quên.

Chuyện xảy ra cách đây không lâu, khi ấy tôi học lớp 7. Không phải tự đề cao, nhưng tôi là một cô gái khá xinh xắn, học tập rất tốt, đứng đầu khối 7, lại hay tham gia các hoạt động của trường nên được thầy cô và bạn bè rất quý mến. Tôi không chỉ là niềm tự hào của gia đình mà còn là niềm tự hào của cô giáo chủ nhiệm. Cô yêu quý tôi lắm và giao cho tôi trọng trách lớp trưởng để sát sao việc học tập của các bạn trong lớp. Nửa kì học đầu tiên diễn ra hết sức suốn sẻ, dưới sự quản lí của tôi các bạn đều tiến bộ lên trông thấy, nề nếp kỉ cương được giữ vững, luôn đứng đầu toàn trường. Bởi vậy các bạn trong lớp rất yêu quý, kính nể tôi. Điều ấy làm tôi vô cùng hãnh diện, tự hào. Giá kể mọi chuyện cứ bình lặng như vậy, thì tôi đã trở thành một con người toàn bích, không một lỗi sai trong cuộc đời. Ấy vậy, nhưng…

Tôi vẫn còn nhớ hôm ấy cô chủ nhiệm đến lớp với khuôn mặt hết sức mệt mỏi. Có lẽ đi dưới trời nắng nên cô bị cảm. Cô giao cho tôi trọng trách đưa đề kiểm tra để cho các bạn làm bài, đây là việc tôi vẫn thường giúp cô. Cô giáo ngồi trên bục giảng, đọc đề để tôi chép đề lên bảng. Ngay từ lúc đọc đề toàn thân tôi đã run bắn lên. Trời ơi, đúng vào phần mình đã chủ quan không học ngày hôm qua, mà đó lại là câu nhiều điểm nhất. Lòng tôi thoáng buồn, rồi lấy lại bình tĩnh ngay, viết nốt phần trên bảng và bắt đầu về chỗ làm bài của mình.

Hai bài đầu không thể làm khó được tôi, nhưng sang đến bài thứ ba, dạng nâng cao hơn hẳn khi thì tôi choáng váng. Không cách nào nghĩ cho ra cách làm. Cô giáo tuy mệt, nhưng vẫn cẩn thận, kĩ lưỡng quan sát chúng tôi, để tránh tình trạng gian lận. Tôi càng suốt ruột nóng lòng hơn nữa, tôi quay ngược quay xuôi, để tìm phao cứu sinh. Nhưng tôi không nhận được sự giúp đỡ của ai. Mười lăm phút cuối giờ tôi hoảng thật sự… Thì đúng lúc ấy, cô giáo quá mệt đã gục mặt xuống bàn. Tôi nhanh chóng giở cuốn vở ghi chép công thức nâng cao đã được cô dạy từ bài trước, trong lúc đó tôi thoáng ngập ngừng…

Nếu giở sách làm hoàn thành bài tốt, chẳng ai biết, mình vẫn là cô gái học giỏi toàn diện, vẫn là niềm kiêu hãnh của gia đình.

Nếu không chót lọt sẽ bị bạn bà và cô giáo tẩy chay. Mọi điều phấn đấu bấy lâu nay sẽ tan thành mây khói

Không ngần ngừ lâu hơn, tranh thủ lúc mọi người đang không để ý tôi liền mở vở. Chỉ nhìn loáng qua là tôi đã biết làm bài. Và khi tiếng trống vang lên cũng là lúc bài làm của tôi hoàn thiện.

Ngày nhận kết quả, điểm 10 tròn trĩnh, đỏ chói lên trang giấy làm tôi không khỏi hạnh phúc. Cô giáo nở nụ cười tươi, tin tưởng. Chính ánh mắt đó làm tôi hối hận. Cô tin tưởng tôi đến như vậy mà sao tôi nỡ đánh lừa cô, đánh lừa các bạn. Nhưng tôi lại không đủ dũng khí để nhận lỗi. Sau khi bài kiểm tra được trả, lòng tôi như lửa đốt, chỉ cần có người nhắc đến tên tôi là tôi lại nghĩ họ đang nói mình gian lận, chỉ cần họ nhìn tôi là tôi sợ hãi…. Thực sự tôi không thể chịu đựng được thêm nữa. Hết giờ học, tôi can đảm đi lên thú tội với cô giáo.

- Thưa cô, con xin nhận điểm 0, bài làm vừa rồi con đã không trung thực

Cô đặt tay lên vai và nhìn thẳng vào mắt tôi rồi nói:

- Cô biết con không trung thực ngay từ khi làm bài kiểm tra. Nhưng cô không tố giác con vì muốn con tự mình nhận lỗi. Cô đã chờ con rất lâu, những tưởng cô đã tin lầm người. Nhưng không, con đã không làm cô thất vọng. Trong cuộc sống này không tránh khỏi những lầm lỗi, nhưng đáng quý nhất là con đã biết và sửa sai….

Lời cô nói làm tôi không khỏi bất ngờ… Thì ra cô đã biết tất cả, nhưng chỉ chờ sự thành thực của tôi. Nếu hôm đó tôi vẫn điềm nhiên nhận điểm 10 đó, không biết mọi việc sau này sẽ ra sao…

Đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi thiếu trung thực, làm cô giáo buồn. Sau lần ấy tôi tự hứa với bản thân phải cố gắng học tập chăm chỉ, rèn luyện đạo đức, để không chỉ là người có tài năng, tri thức mà còn là con người biết phải trái, đúng sai, sống trung thực, không giả dối.